

BLAAS by Schweigman&

Review by Simon van den Berg, Het Parool

At the back of the great hall, across a gleaming white floor, lies a few piles of white fabric. A relatively inconspicuous stage image. Until one of the white piles slowly has life breathed into it. With the rustle of stiff, freshly laundered sheets, the air-filled pouch of fabric expands to a big white blob that moves through the space and makes contact with the audience.

For many years now Boukje Schweigman has been making wonderful performances with her own completely unique language of movement, light and form, universal to all her performances. In the winter she toured with her programme *Universum*, a reprise collection of earlier work, performed in theatres across the country, but finally she's back with a large-scale location-based piece. *Blaas* is a magical trip through a white landscape where hardly a performer is to be seen.

The white creature performs a strange kind of dance; first it looks like a graceful jellyfish, then thunders like an angry cloud. One of the corners is a kind of snout, with which it effortlessly turns into a puppet that communicates with the audience, later it becomes a threatening spirit.

These inflatable constructions are conceived by visual artist Cocky Eek, who worked closely with Schweigman and performer Ibelisse Guardia Ferragutti, to shape and give form to this extraordinary ballet of almost abstract configurations.

The music (by Jochem van Tol) is a soundscape of distortions and a sort of whale-song that gives the impression that we as the audience are making contact with an unknown, but intelligent being. *Close encounters of the third kind* in an industrial building in Amsterdam.

For the rest of the show, I can only say: see it for yourself. You come into spaces where the inside is outside, where day and night flash by, and where you come back into the world again in the rain. You can draw references from *Little Red Riding Hood* or *Gravity*, from Christo and his giant wrapped objects, or the beach sculptures of Theo Jansen. Of all Schweigman's performances *Blaas* comes the closest to visual arts, though countless elements of her earlier work are also evident.

But the many references and associations don't get to the essence of Schweigman's work, nor are they necessary to be deeply moved by the performance *Blaas*. As in all her performances, it's about the surprise beyond the obvious: I have a body, I grow, I evolve. What makes *Blaas* extraordinary is the relatively explicit implication of rebirth, in a journey through the body from inside to out.

It's a bit of a bike ride to get to the location, but just over the water there's something magisterial to be seen. Forget the Holland Festival, this is where it's happening.

FOTO GEERT SNOEIJER

Magistrale magische trip door een wit landschap

THEATER BLAAS

Van Schweigman & Gezien 4/6, Hembrugterrein Zaandam Nog te zien Aldaar t/m 22/6 Kaartverkoop via Frascati

★★★★★

Achter in de grote hal met de stralend witte vloer liggen een paar hopen wit textiel. Een vrij onopvallend toneelbeeld. Totdat in een van de hopen langzaam leven wordt geblazen. Met het geritsel van stijve, net verschoonde lakens dijt de met lucht gevulde buidel stof uit tot een grote witte blob die zich kan voortbewegen door de ruimte en contact zoekt met het publiek.

Theatermaker Boukje Schweigman maakt nu al jaren prachtige mimevoorstellingen met een geheel eigen universele taal van beweging, licht en vorm. Afgelopen winter toerde ze met het repriseprogramma *Universum* langs de theaterzalen, maar nu is er eindelijk weer een groot-schalige locatieproductie van haar te zien in de buurt van Amsterdam. *Blaas* is een magische trip door een wit landschap waar nauwelijks een speler aan te pas komt.

Het witte wezen voert een vreemd soort dans uit; nu eens lijkt het een sierlijke kwal, dan dondert hij als een boze wolk. Eén van de hoeken is een soort snuitje, waarmee het zonder moeite een pop wordt die met het publiek communiceert, maar even later is het een bedreigende geest.

Deze opblaasbare vormen zijn bedacht door kunstenaar Cocky Eek, die nauw samenwerkte met Schweigman en mimester Ibelisse Guardia Ferragutti om dit bijzondere ballet van bijna abstracte gestalten vorm te geven. De muziek (Jochem van Tol) bestaat uit vervormde klanken en een soort walvisgezang, wat de indruk versterkt dat we als publiek contact maken met een onbekende, maar intelligente soort. *Close encounters of the third kind* in een industriegebouw in Zaandam.

Voor het vervolg van de voorstelling kan ik alleen maar zeggen: ga het zelf meemaken. Je komt in ruimtes waar binnen buiten wordt, waar dag en nacht voorbij flit-

sen, en waar je opnieuw ter wereld komt in de regen. Je kunt er associaties hebben met *Roodkapje* of met *Gravity*, met de inpakwerken van Christo of de strandbeesten van Theo Jansen. *Blaas* staat van al Schweigmans voorstellingen het dichtst bij beeldende kunst, al komen talloze elementen uit haar eerdere werk terug.

Maar de vele verwijzingen en associaties raken niet de essentie van Schweigmans werk en zijn ook niet nodig om diep geroerd te worden door *Blaas*. Zoals in al haar voorstellingen gaat het om de verbazing over vanzelfsprekendheden: ik heb een lichaam, ik groei, ik evolueer. Wat *Blaas* bijzonder maakt is het tamelijk expliciet maken van het thema wedergeboorte, in een reis door het lichaam van binnen naar buiten.

Het is een stukje fietsen vanaf het centrum van Amsterdam, maar direct aan de andere kant van de Hemponnt is iets magistraals te zien. Vergeet het Holland Festival, hier gebeurt het.

Simon van den Berg